

ФЕМІНІЗМ ЯК СОЦІАЛЬНЕ ЯВИЩЕ В СУЧАСНОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Пуніна А.Д., гр. ТХ-29

Науковий керівник – канд. філос. наук, доц. **О.М. Варипаєв**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Термін "фемінізм" походить від лат. femina – "жінка". Означає рухи, доктрини й ідеології, які у своїй діяльності зосереджені на питаннях правової, політичної та суспільної рівності жінок з чоловіками. Термін вперше використали у ХІХ ст. як медичний; лише у ХХ ст. його почали застосовувати для означення/характеристики низки питань, котрі стосувалися рівноправності та емансипації жінок.

В основу фемінізму покладено переконання про одвічну нерівність жінок і чоловіків та твердження, що жінки є об'єктом постійної дискримінації. Спільним для всіх напрямів фемінізму є прагнення покласти край систематичному вивіщенню чоловіків над жінками. З цією метою вони намагаються з'ясувати та показати всі існуючі, актуальні форми, приклади такої домінації, щоби суспільство могло припинити цю дискримінацію.

Та на мою думку, таке явище, як фемінізм, у ХХІ сторіччі не має місця для розвитку у житті сучасного суспільства. Чоловіче начало є носієм активності, діяльності. Вічна жіночність – це матерія, початок пасивний, охоронний. У сучасному суспільстві є такі сфери діяльності, де жінці не має місця не через дискримінацію, а через невідповідність її природи та прагнень.

Мені здається, що ті жінки, які прагнуть так званого рівноправ'я з чоловіками сьогодні, коли гноблення та неповага до жінок – це вже історія, яка мало чого має спільного із сьогоднішнім, у всіх своїх вимогах та звинуваченнях на адресу сильного полу керуються не ідейними прагненнями, а психологічними проблемами. Жінка, яку зрадив чи образив чоловік, здатна на численну кількість незрозумілих вчинків.

Вона здатна піти проти своєї природи, свого начала і відстоювати неіснуючі цілі лише для того, щоб на весь світ сказати: «Я сильна та здатна пережити образу на чоловіка, але мені дуже боляче!» Таких жінок дуже шкода! Адже розчарування у чоловіках, стає живою істотою, яка керує їх життям, не дозволяючи захоуватися, відчувати себе захищеною, насолоджуватися життям коханої жінки.

А для жінки, на мій погляд, необхідно прокидатися вранці, посміхатися сонцю і розуміти: «Потрібна! Кохана! Щаслива!»

ФІЛОСОФСЬКЕ ВЧЕННЯ РЕНЕ ДЕКАРТА

Ришкова Я.С., гр. Е-29

Науковий керівник – канд. філол. наук, доц. **М.В. Арделян**
Харківський державний університет харчування та торгівлі

Філософія Декарта являє собою новий, цільний і раціонально обґрунтований образ світу, який не лише відповідає актуальному стану природознавства, але й повністю визначає напрямок його розвитку.

"Міркування про метод" – перша друкована праця Декарта. Ця праця починається з розповіді про те, як автор прийшов до своїх ідей і де це було. Вона складається з шести частин. Головний метод пізнання для Рене Декарта – дедукція, яка спирається на аксіоми. "Істинне знання своє джерело знаходить в розумі". Справжня дедукція повинна полягати в отриманні нового знання. Згідно філософії Декарта, вирішальним свідченням істинності знання є його внутрішня логічність, ясність і очевидність. Метод Декарта (дедуктивний) називається аналітичним або раціоналістичним. У результаті своїх міркувань, Декарт виводить чотири правила, яких потім дотримувався все життя: Перше – не можна приймати за істинне те, що не є очевидним. Друге – ділити досліджувану проблему на безліч частин. Третє – від простого до складного. Четверте правило вимагає постійно складати детальні переліки та огляди досліджуваного явища. Процес пізнання в "Міркуванні про метод" протікає маючи бінарне відношення: метод – істина. Розум Декарт ототожнює із правилами методу, а сам метод – методично розвинений розум. Метод збігається із суб'єктом пізнання, суб'єкт – з методом. Декартом був сформульований "метод сумніву". Все те, що викликає сумнів, тобто може бути, або може й не бути, міркує Декарт, несе в собі момент суб'єктивності і тому має бути відкинута. Було складено кілька правил моралі, якими, на думку Декарта, необхідно користуватися. По-перше, коритися законам і звичаям своєї країни, дотримувати релігії, керуватися в усьому думками найбільш помірних, далекими від крайностей і загальноприйнятими серед найбільш розсудливих людей, у колі яких доводиться жити. По-друге, залишатися найбільш твердими і рішучими у своїх діях. Третє правило – завжди прагнути перемагати скоріше себе, ніж долю, змінюючи свої бажання, а не порядок світу.

Отже, вчення Рене Декарта залишило яскравий слід в історії філософської думки і зробило великий внесок в розвиток науки епохи Нового часу.